

optagne Regel. Som det i Bemærkningerne til sidstnævnte Paragraf ovenfor (Side 102) er fremhævet, kan der ikke efter den gjældende Ret antages at paahvile Skyldneren nogen Forpligtelse til at give den Kreditor, som forfølger sin Ret, Oplysning om, hvilke Eiendele Skyldneren har til hans Dækning. Ligesom man imidlertid i Afsnittet om Konkurs er gaaet ud fra, at der naturligt paahviler den Skyldner, hvis Bo er kommet under Konkursbehandling, den Pligt at gjøre sit Bedste for, at Konkursbehandlingens Diemed kan naas saa fuldstændigt som muligt, saaledes har man ogsaa troet at burde paalægge Skyldneren en tilsvarende Forpligtelse overfor den Kreditor, der paa sædvanlig Maade forfølger sin Ret. Man har saameget mindre haft Betænkelighed ved saaledes at bryde med de hidtil gjældende Forstillinger om en Skyldners Forpligtelser imod sin Kreditor, som den Haardhed, det efter den gjældende Ret i mange Tilfælde vilde være at paalægge Skyldneren en Tvangsforpligtelse til at opgive sine Eiendele og derved blotte sig og sin Familie for Alt, bortfalder efter Forlaget, jfr. § 158. Om den særegne Karakter af den Fængsling, hvorved Ophjælpelsen af denne Forpligtelse kan fremtvinges, skal man henvise til Bemærkningerne til § 81.

I Forbindelse med at paalægge Skyldneren den ovennævnte Tvangsforpligtelse har man fremdeles troet ved en ny Straffebestemmelse at burde tilvejebringe en Modvægt imod svigagtige Handlinger, hvorved Skyldneren maatte søge at unddrage sine Eiendele fra Eksekutionen. Medens den bestaaende Ret i saa Henseende indskrænker sig til at sætte Straf for den Skyldner, som foretager Proformaafhændelser eller Proformapantfættelser for at betage sine Kreditorer Midlerne til at erholde, hvad der tilkommer dem (Straffelovens § 252 sidste Led) er der derfor i Forlagets § 166 optaget en Bestemmelse, som sigter til paa enhver Skyldner, der har en Eksekution i Vente, at overføre de Straffebestemmelser, som i Straffelovens § 260 ere givne med Hensyn til den, som forudsæter sit Fallissement. Ligesom det er strafbart for den,

der forudsæter den til samtlige Kreditors Fyldestgjørelse sigtende Forfølgning, Fallitbehandling, at foretage Handlinger, der gaa ud paa at unddrage noget af hans Gods fra at komme ind under Konkursbehandlingen og derved anvendes til Kreditorernes Fyldestgjørelse, saaledes bør det ogsaa anses for strafbart, naar en enkelt Kreditor særskilt forfølger sin Ret gennem Eksekution, at unddrage Gods, hvortil han ellers kunde holde sig, fra hans Forfølgning. De nævnte Handlinger maa overhovedet erkendes at staa paa samme Trin i Strafbarhed. Det bemærkes endnu med Hensyn til Forholdet mellem Forlagets Bestemmelse i § 166 og Regelen i Straffelovens § 252 sidste Led, at ogsaa det i sidstnævnte Bestemmelse omhandlede Forhold i Hensyn til Forlagets § 166 vil blive at anse med den i Straffelovens § 260 ommeldte Straf under Forudsætning af, at Dispositionen er foretaget paa en Tid, hvor Skyldneren maatte forudsætte en Eksekutionsforretning.

§ 167.

Medens Bestemmelserne i §§ 158—159 og 165—166 af sig selv kun vilde blive anvendelige paa fremtidige Eksekutionsforretninger, synes det naturligt og stemmende med de af den danske Lovgivning hidtil fulgte Grundsetninger (jfr. Frd. 17. Febr. 1847 § 5), at Gjelbsfængsels Ophævelse bør komme dem til Gode, der, naar Loven træder i Kraft, maatte henfælde deri. Som en Følge heraf er det opstillet som Hovedregel, at Lovens Bestemmelser strax komme til Anvendelse paa Gjelbsfanger, saaledes at de kunne fordre sig satte i Frihed, naar de ifølge denne Lov enten slet ikke vilde kunne fængsles eller i al Fald ikke kunne holdes længere i Fængsel. Dette frembyder saameget mindre Betænkelighed, da det maa staa i Kreditors Magt paant at rekvirere Eksekution for at forsøge, om Skyldneren senere maatte have erhvervet Noget, og ved denne ny Eksekution vil da Bestemmelsen i § 165 ligefrem være anvendelig paa Skyldneren.